

Första läsningen: **Apg 2:14a, 36-41** (*Gud har gjort honom till Herre och till Messias*)

Vi får här slutsatsen i aposteln Petrus inträngande tal på pingstdagen, där han visar att löftet om den helige Ande från Gud (Joel 2:28 ff, i vissa biblar = 3:1 ff) har uppfyllts i Jesus, och att Jesus är den ”Herre” som kung David sjöng om (Ps 16:8-11; 110:1). I Jesu död och uppståndelse visade Fadern att Jesus var Kristus = Messias. Petrus säger att Gud har ”gjort” honom till Herre och till Messias (v. 36) d.v.s. *kungjort* honom så för världens ögon – Jesus var ju också Messias innan! Han ”blev” inte Messias (hela poängen är ju att *Messias* led och uppstod, jfr Apg 17:3). De som omvänder sig ska döpas ”i Jesu Kristi namn” (v. 38). Detta är inte den officiella dopformel som vi fått av Jesus själv i Matt 28:19 (”Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn”). Petrus vill säga att detta dop ger *tillhörighet* till Jesus som han predikar om – liksom fåren *hör till* sin herde. Så hjälper han också åhörarna att skilja detta dop från Johannes döparens dop och judarnas dop av konvertiter (proselyter). 3 000 låter döpa sig. Det krävde plats. Döptes de i Betesdabadet (Joh 5:2) eller i Siloadammen (Joh 9:7 f)? Det måste ha pågått i flera dagar.

Andra läsningen: **1 Pet 2:20b-25** (*Ni har vänt tillbaka till era själars herde*)

Ofta blir vi besvikna på våra medmänniskor när vi kommer dem nära in på livet. Med Jesus är det tvärtom: ju mer vi lär känna honom, desto större *vördnad* känner vi. Hans godhet avslöjar oss. Men istället för att avvisa oss för våra synder erbjuder han att sona dem. Petrus lär oss idag – på *Den gode herdens söndag* – att Jesus ville dö i vårt ställe (jfr 2 Kor 5:21). Så ville han få oss att *leva för rättfärdigheten* (v. 24).

Evangelium: **Joh 10:1-10** (*Jag är grinden in till fåren*)

Gud lovade i Gamla förbundet att en gång *själv* bli sitt folks herde (Jer 23:3 ff; Hes 34:11 f; jfr Ps 119:176; Luk 15:4 f). Jesus är denne herde, och Petrus blev hans ställföreträdare (Joh 21:16). I Jesu ögon är människorna som får utan herde (Mark 6:34), förlorade (Luk 15:3-7), utsatta för vargar (Matt 7:15), d.v.s. falska profeter (Matt 10:16). Men de får som förblir trogna herden och hjälper nödlidande ska bestå i den yttersta domen (Matt 25:32-34). Man ska följa Jesus in i *fårfället*, den kyrka han har grundat. *Grindvakten* (v. 3) – vem är det om inte Petrus, och efter honom påvarna (jfr Matt 16:18 f)? Fåren som känner Jesu röst förskräcks om en annan ”pastor” närmar sig, en som inte är legitimerad av Jesus och hans apostlar, en som inte står i gemenskap med katolska kyrkan. Eva i paradiset tog emot ormens tal, men fåren flyr liksom jungfru Maria flydde från

draken som *rasade* mot hennes barn, mot kyrkan (Upp 12:6, 13-17). V. 10 säger det rakt ut: vargarna, villolärarna, vill **stjäla** (läroämbetet), **slakta** (ta över kyrkans tillgångar) och **döda** (minnet om hur det en gång var, traditionen).

MÅNDAGEN I FJÄRDE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 11:1-18** (*Gud har gett hedningarna möjlighet att omvända sig*)

Petrus var urkyrkans främste ledare, men man kunde ställa honom till svars när han verkade göra något som stred mot rätt tro och sed. Även påven i vår tid, Petrus efterträdare, måste ju förklara sina beslut och kan få kritik för dem. Petrus presenterar här ett oerhört vågat och radikalt steg: Att ta in hedningar i kyrkan utan att låta dem bli judar först. Det är svårt för oss idag att fatta vilka hinder av traditionella föreställningar och fördomar som först måste övervinnas – även hos Petrus själv! Gud själv fick ingripa och upprepa sitt budskap tre gånger (v. 10). Hela sammanhanget – kapitel 10 och 11 – är Nya testamentets mest detaljerade omvändelsehistoria. Händelsen blev en avgörande vändpunkt för urkyrkan. För Lukas var det viktigt att visa att steget togs av Petrus *innan* Paulus. När det sedan skär sig mellan dessa två (se Gal 2:11-14 – en smärtsam episod som inte nämns i Apostlagärningarna), så är det för att Petrus inte vågar stå fast vid vad han lär.

Observera (v. 18) att Petrus förklaring *accepteras*, inte ”godkänns” (de troende stod inte över Petrus). När påven uttalar sig ”*ex cathedra*” (dvs. fäller ett slutgiltigt avgörande i frågor om tro och moral, i kraft av sitt ämbete, se *Katolska kyrkans katekes*, nr 891), då ska alla kristna samtycka såsom urkyrkan i Jerusalem gjorde. Det utesluter inte debatt och frågor – tron måste ju *förstås* innan den kan bejakas!

Evangelium: **Joh 10:1-10** (*Jag är grinden in till fåren*)

Profeten Hesekiels bok, kapitel 34, är bakgrund till hela detta kapitel hos Johannes (liksom också Ps 23; Jes 40:10-11). Folkets falska ledare är som herdar som inte bryr sig om fåren. Gud väljer då att själv bli deras herde (Hes 34: 11 f). Att Jesus, Guds Son, är vår herde märks på att vi har en djup livsgemenskap med honom, hör och känner igen hans röst och gör hans vilja. Bilden i v. 7 av Jesus som dörr (grind) kan verka förvirrande. Läs den i ljuset av 5 Mos 6:4-9, där kärleken till Gud är det avgörande, innanför och utanför hemmets portar! De kristna går fritt in och ut genom Jesus, kärlekens dörr (v. 9).

Prisa Herren, alla folk, lova honom, alla länder!

(Ps 117:1)

TISDAGEN I FJÄRDE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 11:19-26** (*De lät icke-judar höra budskapet om Herren Jesus*)

Ju mer kyrkan förföljs, desto mer växer den. *Martyrernas blod är kyrkans utsäde*, så skrev kyrkofadern Tertullianus omkring år 200. Kyrkor grundades överallt kring Medelhavet. Historikern Lukas kan inte följa alla apostlarna och alla förgreningar i detalj. Hans bok handlar i det följande alltmer om Paulus och evangeliets väg som slutar i imperiets huvudstad, Rom, maktens och hedendomens gigantiska huvudstad.

Vi får veta att de som reste ut och förkunnade om Jesus enbart vände sig till judar (märkligt nog med tanke på läsningen igår). Men i rikets tredje största stad, Antiochia i Syrien, fick ”greker” (= hedningar) också höra budskapet. Vi vet att judar som inte trodde på Jesus också var starkt missionerande där. Det måste ha lett till bråk.

Urkyrkan i Jerusalem hade tydligtvis auktoritet över lokalkyrkorna. *Barnabas* (se Apg 4:36-37) skickas därifrån (som ”kontrollör”?) till Antiochia. Han hämtar sedan dit Paulus, vars kunskaper tydligen behövdes i konvertitundervisningen. Det måste ha väckt förbittring hos judar som ännu mindes den f. d. fariseens ”svek” (Apg kap. 9).

Jesu anhängare får nu ett nytt namn – ”kristna” (v. 26). Ordet var väl nedsättande menat – övriga judar ville inte ha med denna grupp att göra. Namnet ”kristna” används inte mycket i Nya testamentet. Genom Paulus och Petrus får det en positiv klang (t.ex. Gal 1:22; Filem v. 16; 1 Pet 4:16). Ignatios av Antiochia (ca år 100) nämner det flitigt. Då var det alltså etablerat. Han har även uttrycket ”katolsk”. Ett annat helgon, Pacianus, (300-talet) skrev: *Kristen är mitt namn, katolik mitt tillnamn*.

Evangelium: **Joh 10:22-30** (*Jag och Fadern är ett*)

Den fest som nämns i början var *Chanukka*, ljushögtiden för renandet av Jerusalems tempel från avgudadyrkan under mackabeerna år 164 f. Kr. (1 Mack 13:50-52). Möjligtvis blåste det kallt från nordost. Jesus står i lä i Salomos pelarhall på templets östsida. Hans motståndare vill ha en klar messiasbekännelse från Jesu läppar, inte för att bli övertygade utan för att kunna avvisa honom – ”en *sån* kan omöjligt vara den riktiga Messias!” Det nyttar inget till att förklara för någon som ändå inte vill tro (jfr Matt 7:6). Att tillhöra

Messias är att *lyssna* till honom. Det gör vi än i dag i **liturgin**. Och att *följa* honom – det gör vi i **gärningar gjorda i kärlek** (v. 27).

”Vi har templet, Guds hus” kan judarna ha sagt, ”och vad har du?” Jesu svar var: *Vad min fader har gett mig är större än allt annat, och ingen kan rycka det ur min faders hand* (v. 29). Vi kan höra dem hånskratta: ”Din hand eller din faders hand? Jaha?” Jesu ord gjorde dem rasande: *Jag och Fadern är ett* (v. 30). Då ville de stena honom.

Har de förföljt mig kommer de också att förfölja er. (Joh 15:20)
--

ONSDAGEN I FJÄRDE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 12:24 – 13:5a** (*Avdela Barnabas och Saul*)

Läsningen väcker många frågor om den första kyrkan i Antiochia. Vem exakt gav Barnabas och Paulus (som ännu kallas Saul) i uppdrag att åka till apostlarna i Jerusalem? På vägen tillbaka har de med sig *Johannes Markus*, som Paulus senare blir så besviken på (Apg 13:13; 15:37 f). Han var son till en rik kvinna i vars hus i Jerusalem urkyrkan brukade samlas (Apg 12:12). Var han tänkt som biskop i Antiochia? Vi hör att kyrkan där redan hade ”profeter” och ”lärare”. Vilka befogenheter hade de, och vem utnämnde dem? Vi förbluffas när vi hör att en av dem, *Manaen*, var fosterbror till självaste Herodes Antipas som ville döda Jesus (Luk 13:31; jfr Luk 23:8-9). Antipas var farbror till den Herodes (Agrippa I) som var kung 41-44 e.Kr. och som förföljde kyrkan (Apg 12:1 f). Lukas vet för övrigt att en viss *Johanna*, hustru till Antipas förvaltare *Kusas*, var lärjunge till Jesus (Luk 8:3). Världen var liten: Nya testamentets bovar och hjältar kände nog varandra rätt så väl!

Vidare frågor: genom vem sade den helige Ande att Paulus och Barnabas skulle skickas iväg? Genom Johannes Markus? Hur? Betyder *handpåläggningen* (v. 3) att de två *vigdes till biskopar*? (Senare, i Apg 14:23, ser vi dem själva insätta ”äldste”, s.k. *presbyterer* = präster). Eller är handlingen en välsignelse inför resan? Varför ska de till Cypern, som ju var Barnabas hemtrakter? Flyr de? Ville någon köra iväg dem? Försöker Lukas släta över skandalrykten genom att upprepa att det var den helige Andes beslut (v. 2 och 4)? Vi vet för litet för att kunna dra slutsatser om denna kyrkas liv. Säkert är: den växte och tog Jesu universella missionsbefallning på allvar (Apg 1:8; Matt 28:19). Resten av Lukas bok fokuserar på Paulus resor tills han når Rom (Lukas själv kryper in i berättelsen och är ögonvittne från och med Apg 16:11).

Evangelium: **Joh 12:44-50** (*Jag är ljuset som har kommit hit i världen*)

Dessa verser kan ursprungligen ha funnits direkt efter v. 36 (och inte som nu efter v. 43). De passar bättre in där, som en högtidlig sammanfattning av kap. 1-12. Det insåg man redan i antiken. Kyrkofadern *Tatianos* ville flytta dem, men det var för sent.

Ja, det är **slutord!** Jesus har slutat argumentera. Allt han har kvar inför Jerusalems förstockade hjärtan är **rop** och **vådjanden**. Han vill säga: ”Fäst er inte vid mitt yttre, min dialekt, min bakgrund! **TRO PÅ MIG!** Mina ord är från Fadern! Om några av er går förlorade, så har ni blivit förvarnade. Det ska ni härmed veta!”

Den som inte bryr sig om Jesu ord dömer sig själv. Här möter vi en syn på domen som är så typiskt för Johannes evangelium: vi ska en gång dömas av Gud, men vi dömer oss själva **redan nu** i det ögonblick då vi avvisar Jesus, och vi är räddade **redan nu** när vi tror (jfr Joh 5:24). Detta ”NU!” bevarar minnet av Jesu kraftfulla sätt att tala.

Om ni hör hans röst i dag, förhärda inte era hjärtan. (Hebr 3:15)

TORSDAGEN I FJÄRDE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 13:13-25** (*Av Davids släkt har Gud gett en frälsare, Jesus*)

Paulus lämnade i slutet av Apostlagärningarnas kap. 12 Jerusalem, och Lukas intresse för urkyrkans interna liv slutar också där. Två gånger till återvänder Paulus, men bara för att lösa problem eller lämna pengar (Apg kap. 15 och 21 f). Från och med nu handlar allt om evangeliets väg till imperiets huvudstad: Rom. Petrus flydde till en okänd plats från Herodes Agrippa I, som i sin tur dog en förnedrande död som straff från Gud. Detta var år 44. Paulus fick med sig *Johannes Markus* (nog = den senare evangelisten *Markus*, Petrus tolk enligt fornkyrkans källor, se 1 Pet 5:13, och kusin till Barnabas, se Kol 4:10). Han hjälpte till i början av denna den första missionsresan (se även Apg 12:12, 25; 13:5) men han vägrade att fullfölja resan och återvände till Jerusalem (Apg 13:13). Detta kunde Paulus inte glömma (Apg 15:36-39). Markus kanske tillhörde dem som då ansåg att de som omvände sig till Kristus först skulle bli judar helt och hållet (jfr Apg 15:1-2). Precis innan han hoppar av har han sett hur Paulus omvände en romersk ståthållare på Cypern (*Sergius* – flera inskriftioner med hans namn har hittats). Från och med nu kallar Lukas sin hjälte inte längre för Saul (det hebreiska namnet) utan enbart **Paulus** (ett romerskt namn, som betyder ”Lillen”, samma familjenamn som *Sergius*, lustigt nog). Nu betonas apostelns romerska medborgarskap. Dörren öppnas alltmer till hedningarnas värld. Avståndet till Heliga landet ökar: Paulus seglar till

Antiochia i Pisidien (nuvarande Turkiet), en stad med en stor romersk koloni, där ju för övrigt *Quirinius* från julevangeliet (Luk 2:2) hade varit borgmästare en gång. Obs. än en gång: inte *Antiochia i Syrien*, som Paulus missionsresa utgick ifrån (Apg 13:1 f).

Evangelium: **Joh 13:16-20** (*Den som tar emot någon som jag sänder, han tar emot mig*)

Jesus tvättar lärjungarnas fötter och visar att apostlaämbetets natur är *tjänst* (jfr Matt 10:24; Luk 6:40). När han kom till Judas fötter tänkte han kanske på *hälen* i Ps 41:10, som otacksamt riktas mot en vän (man visade föraktfullt fotsulan – kanske gjorde Judas så!). Ps 41:10 nämner ett *bröd*, alltså måltidsgemenskap. Möjligtvis syftas här på att Judas genom sitt svek tog emot den heliga kommunionen *ovärdigt* (Jfr 1 Kor 11:27). V. 19 tolkas bäst i ljuset av Joh 8:28: först efter Jesu förnedring och uppståndelse kommer lärjungarna helt att förstå hans gudomlighet (orden JAG ÄR DEN JAG ÄR eller JAG ÄR är Guds namn, Jahvé, i 2 Mos 3:14). Denna gudomlighet är gränslös kärlek, ty *ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner* (Joh 15:13) och *Gud är kärlek* (1 Joh 4:16). Jesus hoppas att dem han *sänder* (v. 20, samma ord som ”apostlar”, utsända, dvs. *biskopar, präster* och *diakoner*) tas emot med mer tacksamhet än han själv fick se. Exemplet Paulus visar att det sällan blev så.

Jag skickar er som får in bland vargar.

(Matt 10:16)

FREDAGEN I FJÄRDE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 13:26-33** (*Gud har uppfyllt sitt löfte genom att han uppväckte Jesus*)

Talet i synagogan i Pisidien som inleddes igår fortsätter här. Precis som med de övriga stora talen i Apostlagärningarna är allt inriktat på åhörarnas situation. Lukas återger sina källor troget – här som med Petrus pingstpredikan (Apg 2:14-36) och Stefanos flammande tal till Stora rådet (Apg 7:2-53), där Lukas avviker från sin vanliga stil. Det känns som om Lukas vill återge inte bara dessa mäns ord utan även deras individuella stil. Nu målar han en levande och trogen bild av hur Paulus talade (se t.ex. hur Paulus räknar år i v. 20 precis som i Galaterbrevet 3:17). Det är även typiskt Paulus att utgå från det han har gemensamt med åhörarna, hans *bröder* (v. 26), här: tron på frälsningshistorien och känslan att tillhöra ett utvalt folk. Paulus vill visa att Gud inte slutat ingripa i folkets historia. Messias har verkligen kommit. Att Jesus avvisades av Jerusalem är tragiskt, men att han har uppstått är anledning till ett *glädjebudskap* (v. 32).

Evangelium: **Joh 14:1-6** (*Jag är vägen, sanningen och livet*)

Jesu odödliga ord om att han är *vägen, sanningen och livet* är faktiskt gåtfulla. Det glömmar man lätt för att de är så vackra och tröstande. Jesus vill ta avsked, det märker vi. Han ska till himlen för att förbereda bostäder där åt lärjungarna. De kommer att sakna honom, men han ska återvända och ta dem dit. De ska alltså vänta. Att de redan känner vägen dit han går låter som en uppmaning att aktivt komma efter. Men hur går det ihop – följa efter eller vänta? Texten innehåller en motsägelse som kräver en lösning. Någon måste fråga, och det blir den undrande Tomas: *Nej, Jesus, vi har ingen aning om vart du är på väg!* Bra för oss att han sade så! Utan hans tvivel hade vi aldrig fått höra Jesu oförglömliga svar att han själv är vägen (jfr även Tomas tvivel och Jesu svar i Joh 20:24-28). Svaret verkar betyda att Jesus, fast han är skild ifrån oss, ändå är lika nära oss som den väg vi går på när vi lever som han (1 Joh 2:6). Andliga ledare i alla religioner, till exempel buddhismen, vill alltid *visa* oss en väg. De har funnit den men inte *skapat* den. Jesus banar själv vägen och **är** vägen. Han öppnar vägen för oss genom att skingra dödens mörker, ungefär som vid en födelse, när huvudet tränger ut först och resten av kroppens lemmar (vi, hans kyrka) följer med ut i ljuset. Jesus är både vägen och målet. Att vara på väg med honom är att redan vara framme. Han är **sanningen**: den som söker sanning har Jesus inom räckhåll (Joh 8:32) – och även det eviga **livet** han ger (Joh 10:28-30; 11:25; 12:26). Jesus lär oss att själva vara väg – *här på jorden har vi ingen stad som består* (Hebr 13:14). Snart kallade man hans kyrka för just *Vägen* (Apg 19:23). Att vilja följa Jesus är att redan *ha hittats* – av honom (Luk 15:5)! Nåden är där innan vi vet om det, liksom solljuset, som får blomman att öppna sig. Guds nåd drar oss till Jesus (Joh 6:44).

Förslag till fredagsoffer: Be en stund för någon som känner sig långt från Gud.

LÖRDAGEN I FJÄRDE PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 13:44-52** (*Då vänder vi oss till hedningarna*)

Paulus första tal i Pisidien har varit huvudnyhet på torgen i flera dagar. Nyfikna skaror samlas nu för att ta ställning till hans ord. Bland dem fanns det säkert gott om hedningar med uppriktigt intresse för judisk tro och öppna för frågor om Messias ankomst. *Någon gång ska väl profeternas ord gå i uppfyllelse, och varför inte i vår tid?* De ledande judarna lyckas inte hejda intresset för Paulus med argument. Därför kopplas överklassen in – de som kunde sätta P för yttrandefriheten. Paulus vet med sig att det är **Guds ord** han förkunnar; därför kan han utan vidare applicera profetorden från Jesajas bok 49:6 på sig själv och Barnabas (v. 47). De ledande judarnas protester kallas av Lukas för *smädelser*,

dvs. blasfemi, kränkande av Gud – de bekämpar ju **Guds Son** (v. 45). *Alla som var bestämda till evigt liv kom till tro* (v. 48). Lukas vill säga att motståndet inte kunde stoppa bildandet av en lokalkyrka. Det handlar inte om ”predestination” – att allt skulle vara ”styrt” och vi inte skulle ha en verklig fri vilja (se *Katolska kyrkans katekes* om ”förutbestämmelse”, nr 1037 och 1058, samt 2 Pet 3:9).

Evangelium: **Joh 14:7-14** (*Den som har sett mig har sett Fadern*)

En svår dialog! Den helige biskopen *Ireneus av Lyon* skriver på 180-talet att *det osynliga i Sonen är Fadern och Faderns synlighet är Sonen* (*Adv. Haer. IV, XI:6*). Men Filippos bön att få SE Fadern är lätt att instämma i. Det är just det jordiska livets värsta smärta att vi här inte har del av *det saliga skådandet* som de heliga i himlen (jfr 1 Kor 13:12). Snart kommer Filippos att få se sin mästare, *den som är utstrålningen av Guds härlighet och en avbild av hans väsen* (Hebr 1:3), upphängd på ett kors, vanställd och förnedrad. Så ser vi honom även på våra krucifix. Har vi sett Fadern då? Ja, för på korset syns **Guds kärlek och vilja att ge allt för vår skull!**

Denna kärlek vill växa vidare ut över jorden. Jesus står inför att lämna sina lärjungar – som en far som vet att hans tid är knapp och önskar att barnen ska förverkliga vad han själv inte hann med. *Ta över mina drömmar! Upprätta Gudsriket!* Hur stora var Jesu drömmar? Utan tvivel *universella som profeternas*. Kyrkan ska grundas och bli Gudsfolkets välsignelse för **alla folk på jorden** (1 Mos 12:3; Jes 2,2-4; Jes 49,5-6). I den meningen kommer apostlarna att utföra ännu ”större” verk än Jesus (v. 12), som *bara sänts till de förlorade fåren av Israels folk* (Matt 15:24). Jesus går till Fadern, inte för att försvinna utanför att meddela sin Ande (Joh 16:7). Anden fyller oss med **tro**. Ber vi då *i Jesu namn* (v. 13-14), dvs. i gemenskap med honom, som hans representanter, med samma hopp som han, då kommer Fadern att göra det.

Om ni har tro så stor som ett senapskorn kan ni säga till det här berget: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig. (Matt 17:20)
--